

Arrest

nr. 83 136 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaard een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 26 december 1972 in de Georgische stad Zugdidi. In 1996 huwde u op traditionele wijze met L.T.(...) (O.V. X). Later liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van medische redenen. In 1996 werd bij u immers tuberculose (tbc) vastgesteld. Sindsdien werd u in Georgië geregeld voor deze ziekte behandeld, maar de behandeling sloeg niet aan. Ook voor uw vertrek verbleef u in een kuuroord voor therapie. Uw ziekte was echter zodanig ver gevorderd dat de behandeling niet maar baatte en de dokters u nog enkele maanden te leven gaven. Daarom besloot u elders uw heil te zoeken.

Uw ouders hadden reeds hun twee dochters aan tbc verloren en wilden niet ook hun zoon verliezen. Dus verkochten ze hun huis om uw reis naar het buitenland te financieren. Omwille van uw medische problemen kon u immers zelf al jaren niet meer werken en u kreeg geen uitkering.

U verliet Georgië uiteindelijk op 19 januari 2010. Vanuit Zugdidi reisde u met een minibus naar de kuststad Batumi. Daar stapte u over in een andere minibus, die u naar Turkije bracht. Vanuit Turkije kwam u naar België verstoppt in de laadruimte van een vrachtwagen. U bereikte België op 25 januari 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarna u met een ambulance werd overgebracht naar het ziekenhuis voor dringende medische verzorging. Uiteindelijk verbleef u ruim 7 maanden in het ziekenhuis. In augustus 2010 reisde uw vrouw u achterna. In december 2010 kwam ook uw zoontje naar België, samen met uw neefje, J.K. (...) (O.V. 6.744.074), en nichtje, M.K.(...) (O.V. 6.744.077), voor wie u en uw vrouw na het overlijden van hun ouders zorgden.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst enkel en alleen verlaten hebt omwille van medische redenen. U lijdt namelijk aan multiresistentiële tbc (CGVS, p. 9). Er dient echter te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u in uw thuisland wel degelijk aanspraak kon maken op medische behandeling en u reeds sinds 1996, het moment waarop bij u tbc werd vastgesteld, daadwerkelijk behandeld werd (CGVS, p. 9). Niettemin de gekregen behandelingen niet het verwachte resultaat opleverden (CGVS, p. 9), is er in uw hoofde dus geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart, rijbewijs en een medisch attest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt. Uit het medische attest ten slotte blijkt enkel dat u tussen 25 januari 2010 en 17 augustus 2010 gehospitaliseerd was.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.T.(...) (O.V. 6.564.934), neefje, J.K.(...) (O.V. 6.744.074), en nichtje, M.K.(...) (O.V. 6.744.077), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet. Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat ondertussen zijn neef en nicht waarvoor hij sinds het overlijden van hun ouders zorgde inmiddels in België asiel gevraagd hebben. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn nicht M.K. (...) en zijn neef J.K. (...). Hij roept dezelfde motieven en middelen in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 83 121 van 18 juni 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van zijn nicht M.K. (...) en zijn neef J.K.(...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekster herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat de politie niet absoluut de dreigbrieven nodig had om tot de conclusie te komen dat zij effectief bedreigd was geworden. Dat de politie dat niet gedaan heeft en volledig passief is gebleven toont volgens verzoekster aan dat de autoriteiten alleszins onvoldoende initiatieven genomen hebben om haar effectief te beschermen en om de auteur van de dreigbrieven op te sporen en te berechten. Verzoekster geeft vervolgens aan dat de medische redenen van haar oom en de gezondheidsproblemen van haar broer slechts bijkomende redenen waren om Georgië te verlaten.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van de bedreigingen waarvan zij en haar broer het voorwerp geweest zouden zijn door de moordenaar van haar vader. Zij legt geen dreigbrieven voor, geen bewijs van websites waar de bedreigingen geuit geweest zouden zijn en stelt zelf dat ze nooit enig bewijs voorlegde bij de Georgische politie. Verzoekster maakt deze bedreigingen niet aannemelijk.

Voor het overige stelt verweerder terecht dat wat de medische problemen van haar oom betreft, in de bestreden beslissing verwezen naar de weigeringsbeslissing die ten aanzien van haar oom, de heer L.S.(...), werd genomen. De commissaris-generaal heeft gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar oom op dit punt, terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van de oom en de motieven ervan.

Waar verzoekster aanhaalt dat haar broer het risico liep om besmet te worden met tbc wijst de bestreden beslissing er terecht op dat uit de verklaringen van verzoeksters broer blijkt dat hij voorlopig niet met tbc besmet is. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoeksters broer dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan om deze redenen in verzoeksters hoofde evenmin besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS